

Za doly a za hory

Zdalo se mi to celé jako rychlé problesknutí. Jednoduše „blik“, taková nepatrná mžitka před očima, u které nevím, zda to bylo skutečné, či nikoli. Sen těsně před probuzením, běžící na pozadí víček, ze kterého si odnášíte spíše pocity než přesné obrazy příběhu. Anebo ještě lépe, jak rychlovlak šinkanzen projíždějící v děsivé rychlosti stanicí, na jehož lesknoucích se bocích se odráží rádooby hýbající se svět za vámi. Vlak zmizí, vy se otočíte, ale tam vše stojí pevné a statické. Co to bylo? Mozkové závity pátrají po vysvětlení. Byl to klam, nebo něco tak rychlého, že jsem ani nestačil zareagovat, natož si případně vychutnat tu prchavou chvíli?

Tak s těmito pocity se momentálně peru. Obzvláště když prsty narážejí na klávesnici při snaze zaznamenat vnitřní rozpolcenost a každou chvíli zmáčknou písmenko vedle. Nebo spíš dvě najednou. Není se čemu divit, mířím opět ke Gé jedna a jsem znova na Karákóram Higway, na jeho pekelných zákrutách, výmolech a hrbech, které dokážou katapultovat i desítky centimetrů nad sedačku. Nejspíš to pákistánští inženýři vyprojetovali úmyslně, pro vylepšení zážitku z jízdy, takzvaně „pohled z nadsokou do údolí“, aby dotyčný lépe viděl svíjející se meandr řeky Indus hluboko pod koly a o nic nebyl ochuzen. Tím je udržován i stálý přehled o situaci s neoddělitelnou jistotou, že pokud bradatý pilot zatočí volantíkem blbě, tak nás místo jízdy čeká let dolů s celou sérií kotrmelců.

Nicméně vraťme se k úplnému počátku, kdy příběh této expedice začíná dělat své první veletoce. Vše začalo v roce 2007. Tehdy jsem poprvé na vlastní oči spatřil Krásnou horu. No fakt, skutečně „Krásnou“, a to nepodsouvám nic z osobních pocitů, jelikož tak zní volný překlad z místního nářečí baltí. Já bych ji tituloval zcela jinak. Nejjemnější obdoba by zněla Ta mrška jedna. A klidně bych volil název i o řád horší, ale dobré mravy velí zůstat u lechtivého výrazu.

Ať tak či onak, vyrostla za těch bezmála milion let do vsutku elegantních tvarů. A jestli lze neživoucím krásám přičknout lidské vlastnosti, tak mě napadá ještě spanilost, dominance a tajemnost. Také je na místě doplnit trochu místopisu čili kam za Krásnou horou musíme vyrazit, jelikož známe přísloví, že se hora za Mohamedem nikdy nevydá. Stále nejsnazší je použít ocelových křidel a přistát v Islámábádu, hlavním městě islámského státu Pákistán. Pak buď opětovně vrtulí hůůů, nebo pěkně suchozemsky, jízdou džípem po divoké Karákóram „Highway“. Ta věrně jak sestra pronásleduje meandry bouřlivých vod řeky Indus, zařízle do strmých úbočí tří pohoří – západního Himálaje, východního Hindúkuše a Karákóramu. Při pohledu z letadla připomíná tenoukou tkaničku svíjející se jak nabodnutý had.

Zleva Papuchalk, já a Hook

Posledním bodem, kam se dojede postrkem, je Ascole. Odsud již sedm dní pěšky. Domovem Krásné hory je severovýchodní Karákóram v provincii Baltistán. Je to docela výbušné místo, jelikož se jedná o hraniční kopec s Čínou a dlouhý hřeben bočních vrcholů spadá až do žhavého Kašmíru. Čili místa, kde probíhá již několik desetiletí vojenská přetahovaná o hranici s Indií.

Na začátku mé kroky ještě nesměřovaly k ní, ale snažil jsem se o prvovýstup západní stěnou na její sestřenku Gašerbrum III. Ale už tehdy se Gé jedna stala láskou na první pohled.

Získat ji byl projekt, jež započala legendární himálajská dvojice J. Kukuczka a W. Kurtyka (z Polska) před více než třiceti lety. Ti ovšem kýženého prolezení centrální stěny nedosáhli.

Navázal jsem na jejich myšlenku a poprvé začal pronásledovat tuto jihozápadní stěnu v roce 2009. K nástupu jsem si vybral levý ledový kuloár v centrální stěně. Sice skýtal